

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n|B., Poleski Urząd Wojewódzki.

Cen pojedynczego egzem. 300 mk. Ogłoszenia po 60 mk. za wiersz szpaltowy za tekste a.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

I.	365. 366.	Wykaz Ustaw i Rozporządzeń ogłoszonych w ciągu miesiąca czerwca 1922 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.
II.	367.	Rozporządzenie № 2393 Wojewody Poleskiego w sprawie walki z księgosuszem.
III.	368.	Okólnik (60) Wojewody do Starostów o objęciu obowiązków Wojewody Poleskiego. 369. Okólnik (63) Wojewody do Starostów w sprawie przyjazdu cudzoziemców do Polski. 370. Okólnik (64) Wojewody do Starostów w sprawie walki z lichwą. 371. Okólnik (65) Wojewody do Starostów w przedmiocie czynności przygotowawczych do przeglądu zwierząt pociagowych. 372. Okólnik (66) Wojewody do Starostów w przedmiocie ochrony sanitarnej. 373. Okólnik (68) Wojewody do Starostów w przedmiocie właściwego wypełniania rubryki „przynależność państwowa“ na dowodach osobistych.
IV.	374.	Ruch służbowy w ciągu miesiąca czerwca 1922 r. a) w Urzędzie Wojewódzkim, b) w Starostwach.
V.	375. 376. 377.	Obwieszczenia o zarejestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.
VI.	378. 379. 380.	Z księgi zarządzeń Wojewody Poleskiego.
VII.	381.	Okólnik p. Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zakazu wywozu artykułów żywnościowych zagranicę.
	382.	Wykaz urzędników upoważnionych przez p. Ministra Spraw Wewnętrznych do zastępowania Starostów w Województwie Poleskiem.

TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO.

Wacław Husarski:	Przyjazd do Brześcia nowomianowanego Wojewody Poleskiego Pana Stanisława Downarowicza.
Dr. Fr. Forys:	Poleska Wystawa Architektoniczna.
Rzut oka na rozwój i charakter polskiego prawa.
Ogłoszenia.

DZIAŁ URZĘDOWY.

I.

Wykaz Ustaw i Rozporządzeń ogłoszonych w ciągu miesiąca czerwca 1922 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.

365.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:

Nr. 40 z dnia 1 czerwca 1922 r.

Poz. 334. Ustawa z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Poz. 335. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 maja 1922 r. w sprawie uposażenia wojska.

Poz. 336. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn.

10 maja 1922 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do wydawania rozporządzeń w sprawie obrotu środkami żywnościowymi w powiatach granicznych.

Poz. 337. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 6 marca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarских.

Poz. 338. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 marca 1922 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej wąskotorowych kolei państwowych oraz prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie dykcji kolei państwowych w Warszawie, Radomiu i Wilnie.

Poz. 341. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 26 kwietnia 1922 r. o zaprowadzeniu wzajemnej wymiany przekazów pocztowych między Polską i Francją.

Poz. 342. Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 17 maja 1922 r. o częściowej zmianie taryfy pocztowej w obrocie z Węgrami.

Poz. 343. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie opłat pobieranych przez urzędy miar za przewóz narzędzi mierniczych, zatrzymanych przy rewizjach handlu.

Nr. 41 z dnia 8 czerwca 1922 r.

Poz. 345. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 20 marca 1922 r. w przedmiocie utworzenia okręgowych i powiatowych urzędów ziemskich na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 347. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 maja 1922 r. w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży.

Poz. 348. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów z dnia 12 maja 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie umundurowania funkcjonariuszy polskiej marynarki handlowej.

Poz. 349. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 22 maja 1922 r. w przedmiocie odroczenia terminu zwolnienia ze służby wojskowej części rocznika 1899 i 1900.

Poz. 352. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26 maja 1922 r. w przedmiocie taksy dla pisarzy hipotecznych.

Poz. 353. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 marca 1922 r. w przedmiocie utworzenia izb lekarskich.

Poz. 354. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 27 kwietnia 1922 r. o budowie i ustawieniu kotłów parowozowych i kotłów parowych ustawianych w wagonach kolejowych, jakoteż o nadzorze nad niemi.

Poz. 355. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 2 maja 1922 r. o przeliczaniu walut obcych na marki polskie przy umowach ubezpieczenia.

Nr. 42 z dnia 9 czerwca 1922 r.

Poz. 356. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: białowieski, grodzieński, i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 357. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 19 maja 1922 r. w przedmiocie przepisów wykonawczych do ustawy o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Nr. 43 z dnia 14 czerwca 1922 r.

Poz. 358. Ustawa z dnia 11 maja 1922 r. o uchyleniu ograniczeń w sprawach spadkowych kobiet w Ziemi Wileńskiej i w Województwach: nowogródzkim, poleskim i wołyńskim, oraz w powiatach: bielskim, białostockim, białowieskim, grodzieńskim, sokólskim, i wołkowyskim województwa białostockiego w brzmieniu ustalonym nowelą z dnia 18 maja 1922 r.

Poz. 359. Ustawa z dnia 18 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji, dotyczącej niefortyfikowania i zneutralizowania wysp Flandzkich, podpisanej w Genewie w dniu 20 października 1921 r.

Poz. 360. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja 1922 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustawy z dnia 27 stycznia 1922 r. o nieobecnych i zaginionych na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: białowieski, bielski, białostocki, grodzieński, sokólski i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 361. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 maja 1922 r. o przekazaniu Ministrowi Spraw Wewnętrznych prawa do wydawania zarządzeń o obowiązku posiadania przez właścicieli przedsiębiorstw handlowych faktur, uwidaczniania cen na artykuły pierwszej potrzeby oraz przedstawiania cenników władzom administracyjnym.

Poz. 363. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 czerwca 1922 r. o zaprowadzeniu wzajemnej wymiany paczek pocztowych między Polską a Rumunją.

Poz. 364. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1922 r. w przedmiocie świadectw na przewóz spirytusu i wódki.

Nr. 44 z dnia 17 czerwca 1922 r.

Poz. 367. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 czerwca 1922 r. o zmianach i uzupełnieniach Przepisów przewozowych, stanowiących część I Taryfy Ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt stosowanej do przewozów kolejami wązkotorowymi.

Poz. 369. Oświadczenie rządowe z dnia 23 maja 1922 r. w sprawie podziału Górnego Śląska.

Poz. 370. Ustawa z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

Poz. 371. Konwencja niemiecko-polska, dotycząca Górnego Śląska, podpisana w Genewie dnia 15 maja 1922 roku.

Poz. 372. Protokół wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji niemiecko-polskiej dotyczącej Górnego Śląska, zawartej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

Poz. 373. Ustawa z dnia 23 maja 1922 r. w przedmiocie statutu państwowego Instytutu Meteorologicznego.

Poz. 374. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1922 r. w przedmiocie statutu Polskiego Banku Krajowego.

Nr. 45 z dnia 22 czerwca 1922 r.

Poz. 376. Ustawa z dnia 8 czerwca 1922 r. w przedmiocie zatwierdzenia przez Sejm deklaracji, stwierdzającej warunki zachowania w mocy niektórych ustaw niemieckich, uznanych przez Komisję Międzysojuszniczą na Górnym Śląsku, podpisanej w Opolu dnia 3 czerwca 1922 r.

Poz. 377. Deklaracja w przedmiocie zachowania w mocy niektórych ustaw niemieckich na Górnym Śląsku.

Poz. 378. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 maja 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej tymczasowych przepisów o udzielaniu pozwoleń na przedsiębiorstwa przewozowe na obszarze b. zaboru rosyjskiego na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 382. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 1922 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r. o wynagrodzeniu funkcjonariuszów pocztowych za czas spędzony w służbie w pocztach mruchoych (ambulansach pocztowych).

Poz. 383. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 5 kwietnia 1922 r. w przedmiocie wymiarów i liczby pomieszczeń w budynkach publicznych szkół powszechnych i domach mieszkalnych dla nauczycieli.

Poz. 384. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 maja 1922 r. o czasowych ulgach taryfowych przy przewozie kolejami artykułów żywnościowych i opału domowego.

Poz. 385. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27 maja 1922 r. w sprawie międzynarodowych kuponów na odpowiedź.

Nr. 46 z dnia 22 czerwca 1922 r.

Poz. 387. Ustawa z dnia 31 maja 1922 r. o ulgach w aplikacji sądowej w b. zaborze rosyjskim.

Poz. 406. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1922 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli w przedmiocie uiszczania opłat sądowych w znaczkach sądowych.

Poz. 407. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1922 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych.

Nr. 47 z dnia 29 czerwca 1922 r.

Poz. 409. Ustawa z dnia 1 czerwca 1922 roku o monopolu tytoniowym.

Poz. 415. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1922 r. o zniesieniu Sądu Apelacyjnego Ziem Wschodnich, oraz o dylokacji sądów w okręgach sądów apelacyjnych w Wilnie i Lublinie.

Poz. 416. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wschodnie mocy obowiązującej dekretu z dnia 24 grudnia 1918 r. w przedmiocie statutu tymczasowego palestry Państwa Polskiego.

Poz. 421. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 19 maja 1922 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 11 marca 1921 r. o opłatach w postępowaniu rejestrowym.

Poz. 423. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 maja 1922 r. w przedmiocie wyboru Rady nadzorczej polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych tudzież tymczasowego ustalenia zakresu działania polskiej dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych na terenach województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 425. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 czerwca 1922 r. o podwyższeniu opłat telefonicznych budowlanych.

Nr. 48 z dnia 30 czerwca 1922 r.

Poz. 427. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1922 r. zmieniające rozporządzenie z dnia

6 lutego 1922 roku w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.

Poz. 428. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22 lutego 1922 r. w sprawie nowego brzmienia części II i III taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 429. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 czerwca 1922 roku w przedmiocie oznaczenia władz dyscyplinarnych powołanych do orzekania w sprawach dyscyplinarnych przeciw urzędnikom i niższym funkcjonariuszom zarządu i wymiaru sprawiedliwości.

Poz. 431. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 8 czerwca 1922 r. w przedmiocie wprowadzenia jednolitego mianownictwa chorób przyczyn zgonów.

366.

W Monitorze Polskim:

Nr. 141 z dnia 24 czerwca 1922 r.

Poz. 77. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 maja 1922 r. w przedmiocie utworzenia trzeciej kancelarii notarialnej w Pińsku i trzeciej kancelarii notarialnej w Brześciu w okręgu Sądu Okręgowego w Pińsku.

Nr. 142 z dnia 26 czerwca 1922 r.

Poz. 78. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Komisji farmakopei polskiej przy Ministerstwie Zdrowia Publicznego.

Nr. 144 z dnia 28 czerwca 1922 r.

Poz. 80. Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie zmiany obowiązującego cennika detalicznej sprzedaży tytoniu i wyrobów tytoniowych na obszarze b. Królestwa Polskiego i Ziem Wschodnich, tudzież w przedmiocie ściągnięcia dodatkowej opłaty monopolowej od zapasów tytoniu i wyrobów tytoniowych.

II.

367.

Rozporządzenie Nr. 2393 Wojewody Poleskiego w sprawie walki z księgosuszem.

Z powodu ujawnienia księgosuszu w pow. Kobryńskim, celem niedopuszczenia i stłumienia tej zarazy, zarządzam na podstawie artykułów 1126—1148 tom XII i § 19 Instrukcji Min. Rol. i D. P. Nr. 883 (P. W.) z dnia 11 marca 1921 r. i Dz. Ustaw Nr. 51 za rok 1921 poz. 319 § 9, co następuje:

1) Wstrzymanie w powiatach Kobryńskim i Drohiczyńskim wszelkiego obrotu (wpęd, wypęd, przepęd, przewóz) przeżuwaczami (bydło rogate, nie wyłączając cieląt, owce i kozy) i przywozu i wywozu mięsa oraz surowych produktów (skór, kości, rogów, kopyt), pochodzących od tych zwierząt.

UWAGA 1-sza. Wyjątek stanowi zdrowe bydło rogate, (nie wyłączając cieląt) owce i kozy, przeznaczone na rzeź w miastach i dla wojsk, które mogą być dostarczone kolejami, lub przepędzane (w ostatnim wypadku z miejscowości odległej od punktu rzezi nie więcej jak 20 kilometrów). Zwierzęta te

muszą być zaopatrzone w świadectwa weterynaryjne i przed wpuszczeniem do punktów rzezi na stacjach lub w oznaczonych miejscach oglądane przez personel weterynaryjny i następnie skierowane pod konwojem do rzeźni dla zabicia w ciągu 24 godzin.

Wyjątek również stanowi mięso dla aprowizacji miast (wołowina, cielęcina, baranina i kozie), pochodzące od zwierząt zabitych na rzeźniach pod dozorem weterynaryjnym i przez takowy ostemplowane i zaopatrzone w świadectwa.

UWAGA 2-ga. Przy zakupie bydła, owiec i kóz na rzeź wszyscy kupujący powinni zwracać się w powiatach Kobryńskim i Drohiczyńskim do kierownika walki z księgosuszem, lub lek. weter. powiatowych po informację, w jakich miejscowościach można być zwierzęta.

2) Zamknięcie w powiatach Kobryńskim i Drohiczyńskim jarmarków i targów na bydło, owce i kozy, oraz na surowe produkty od tych zwierząt pochodzące.

3) Kupno, sprzedaż i wymiana pojedynczych sztuk bydła w powiatach Kobryńskim i Drohiczyńskim może odbywać się tylko w miejscowościach wolnych od księgosuszu i za zezwoleniem lekarza weterynaryjnego.

4) Wstrzymanie na kolejach żelaznych naładowywania, wyladowywania lub przeładowywania w obrębie powiatów Kobryńskiego i Drohiczyńskiego bydła rogatego, owiec i kóz i surowych zwierzęcych produktów od tych zwierząt pochodzących (za wyjątkiem mleka i masła), i wywozu paszy objętościowej (siana i słomy).

5) Przewóz kolejami przez powiaty Kobryński i Drohiczyński z innych powiatów i województw siana i słomy oraz surowych zwierzęcych produktów może odbywać się tylko w zakrytych i zaplombowanych wagonach i pod warunkiem, że na wywóz z miejsca załadowania paszy objętościowej i surowców będzie wydane pozwolenie odpowiednich władz.

6) Przewóz bydła, owiec i kóz (kolejami) z innych miejscowości przez powiaty Kobryński i Drohiczyński odbywać się tylko może za specjalnymi zezwoleniami, lecz pod warunkiem, że wywożone zwierzęta nie mogą być zaopatrywane w paszę w obrębie powiatów Kobryńskiego i Drohiczyńskiego, lecz winny posiadać dostateczny zapas z miejsca naładunku.

7) Wywóz siana i słomy na potrzeby miast w obrębie powiatów Kobryńskiego i Drohiczyńskiego może odbywać się tylko z miejscowości wolnych od księgosuszu i za pozwoleniem lek. weter.

8) Bydło, kozy i owce, surowe produkty od tych zwierząt pochodzące, oraz siano i słoma przewożone, wywożone lub wyprowadzane z pow. Kobryńskiego i Drohiczyńskiego z naruszeniem niniejszego rozporządzenia, podlegają konfiskacie (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 51, 23 czerwca 1921 r. poz. 319) a ich właściciele podlegają ustanowionym karom sądowym na mocy artykułu 138 i 139 kodeksu karnego.

9) Powyższe rozporządzenie obowiązuje w pow. Kobryńskim i Drohiczyńskim do odwołania.

Brześć n/B., dn. 3 czerwca 1922 r.

Wojewoda:

(—) Downarowicz

III.

368.

Okólnik (60) Wojewody do Starostów o objęciu obowiązków Wojewody Poleskiego.

Dekretem Naczelnika Państwa powołany zostałem na stanowisko Wojewody Poleskiego.

Z dniem dzisiejszym wchodzę w nowe moje obowiązki, o czym zawiadamiam Panów i podwładne Panom organy administracji Państwowej.

Zadania administracji, po zniszczeniach i przeobrażeniach dokonanych przez wojnę, są niezwykle doniosłe i odpowiedzialne wszędzie, ale zadania polskiej administracji mają wagę szczególną. Mamy utrwalić zdobycze wojny, okupione męczeństwem narodu i obficie przelaną krwią polskiego żołnierza, zadać kłam szerzonej o nas przez wrogów opinii, jakobyśmy nie byli zdolni do rządzenia się sami, zyskać szacunek u swoich i obcych dla polskich rządów i polskich urzędów.

Jednak najbardziej bodaj odpowiedzialną jest rola administracji w Województwach Wschodnich. Tu, gdzie przez tyle czasu toczyła się szczególnie zacięta i wyteżona walka wschodniej potęgi nie tylko o terytorjum, ale o duszę, mózgi i cały charakter Kraju, tu, jakość polskich urzędów, oraz jakość i sprawność polskiej administracji zadecydują niemało w wielkim procesie dziejowym.

Świat i historia patrzą na nas, a przyszłe pokolenia sądzić nas będą. Z tego zdawać sobie winien dziś sprawę każdy polski urzędnik. Uświadamiając sobie, że jest organem i przedstawicielem wielkiego Państwa, leżącego, niestety, na wielkim europejskim szlaku. Powołani do wielkich zadań wielkiego Państwa, nie możemy sami być mali w pojmowaniu i spełnianiu tych zadań. Nie zbankrutowane obce wzory, ale samodzielną twórczą myśl państwowa polska winna nam przyświecać.

Praworządność ma być naczelnym hasłem naszym i praworządność mamy szczepić w Kraju, gdzie panowały samowola i gwałt.

Każdy obywatel polski, bez różnicy narodowości i wyznania, winien nauczyć się poszanowania polskiego prawa i polskiej władzy, ale musi też czuć ich opiekę. Wtedy nauczą się je szanować.

Surową może a czasem musi być władza, ale przedewszystkiem musi być sprawiedliwą i bezstronną, sama winna przestrzegać prawa i świecić przykładem cnót obywatelskich.

Na terenie Województwa Poleskiego wiele inicjatywy, wysiłku i pracy wymagają sprawy związane z odbudową po zniszczeniach wojennych, oraz sprawy gospodarczego rozwoju i podniesienia kraju. Skarb Państwa, niestety, nie może narazie sprostać w całości w tym zakresie zadań. W każdym razie rzeczą administracji miejscowej jest należyte informowanie Rządu o potrzebach, należyte wykorzystanie tych świadczeń, na jakie Rząd się zdobywa, wreszcie budzenie i popieranie inicjatywy społecznej i prywatnej w zakresie rozwoju życia gospodarczego.

Poruszając wszystko wyżej powiedziane w pierwszym moim odezwanii się do Panów, nie zapoznaję faktu, że przychodzę tu po roku pracy Waszej pod kierownictwem mego Poprzednika. Nie wątpię, że ten trudny okres budowania aparatu państwowego w pustce, wytworzonej przez ostatnie wypadki wojenne, dał Panom doświadczenie, nauczył Was

wiele i zahartował w pracy. Ustawać w niej nie możecie, a na miarę stojących przed nami zadań muszą być zakrojone moje względem Panów wymagania.

Wiem, że w ciężkich pracujecie Panowie warunkach. Rząd zdaje sobie sprawę, że ani uposażenia, ani techniczne środki, jakie otrzymujecie Panowie, nie są wystarczające w stosunku do potrzeb i zadań, ale Państwo narazie więcej dać nie może. Wszystko to stopniowo przyjdzie. Narazie musicie Panowie i musi każdy polski urzędnik zdobyć się na moc wytrwania, jak zdobywał się żołnierz polski, gdy nieraz bosi, o chłódzie i głodzie trwał na posterunku, a potem wałczył i zwyciężał. I jak wówczas Dowództwo nie mogło obniżyć swych wymagań w stosunku do żołnierzy, tak i dziś miarę wymagań, jakie stosować należy do administracji państwowej i jej organów, normować może jedynie doniosłość stojących przed administracją zadań. I żołnierska karność cechować winna nasze stosunki służbowe w warunkach, w jakich pracujemy i wobec zadań, jakie mamy przed sobą. Jeżeli jednak nietylko mózgi nasze, ale i serca poświęcić mamy pracy dla Państwa i Kraju tego, jeżeli odpowiedzialne zadania nasze mamy spełniać z pogodą i zadowoleniem, to prócz dyscypliny i karności cechować nas winna wzajemna życzliwość i zaufanie.

Między Wojewodą i podwładnymi mu Starostami jest to niezbędne.

Takiego stosunku życzę sobie i Panom.

Brześć n/B., dn. 1 czerwca 1922 r. (№ I-1268|I).

Wojewoda:

(—) Stanisław Downarowicz

369.

Okólnik (63) Wojewody do Starostów w sprawie przyjazdu cudzoziemców do Polski.

W wykonaniu polecenia Min. Spr. Wewn. z dnia 27 maja 1922 r. Nr. BB—12544 oraz z uwagi na to, iż władze administracyjne I instancji, nie mając po temu kompetencji, załatwiają merytorycznie sprawy zezwoleń na przyjazd cudzoziemców do Polski, zarządzam ściśle przestrzeganie na przyszłość następujących zasad:

1) Do zakresu działania władz administracyjnych II i I instancji, w sprawie przyjazdu do Polski cudzoziemców, należy jedynie korespondencja wyłącznie o charakterze informacyjnym, a więc tylko wówczas, kiedy trzeba zebrać referencje, na które petent powołuje się, ustalić, czy dane kwestjonariusza petenta, motywy jego zamierzonej podróży i cel odpowiadają faktycznemu stanowi rzeczy, poinformować jaką się cieszy opinią, czy znany jest w miejscowości dokąd się udaje i t. p.

2) Korespondencja informacyjna może być prowadzona zarówno na skutek zapytań w tej mierze poszczególnych placówek zagranicznych, oraz zabiegów osób prywatnych, znajdujących się czy to wewnątrz Polski, czy też poza jej granicami. Niezależnie jednak od tego, na skutek których kroków została rozpoczęta, wyniki przeprowadzonych dochodzeń winny być zawsze skierowywane bezpośrednio do placówek zagranicznych, gdzie ubiegający się o pozwolenie na wyjazd do Polski — cudzoziemiec musi się zgłosić, aby otrzymać wizę na wjazd do Polski, ponieważ merytoryczne załatwienie tych spraw leży

w kompetencji Min. S. Zagranicznych i podległych mu placówek polskich zagranicznych.

3) Powyższy tryb postępowania nie może mieć zastosowania w wypadkach, kiedy idzie o przyjazd do Polski obywateli rosyjskich i ukraińskich oraz osób, które będąc przed wojną poddanymi b. imperjum rosyjskiego, obecnie reklamują swą przynależność państwową do Polski; w tych bowiem razach, niezależnie od tego, na skutek których kroków została wszczęta korespondencja o charakterze informacyjnym, wyniki jej winny być zawsze w drodze urzędowej skierowywane do Min. Spraw Wewnętrznych, które zastrzegło sobie w tej mierze głos decydujący, nigdy zaś ani do Min. Spr. Zagr. ani do placówek zagranicznych, ani wreszcie do osób prywatnych.

Brześć n/B., dn. 6 czerwca 1922 r. (Nr. I-1348/1)

Wojewoda:

(—) St. Downarowicz

370.

Okólnik (64) Wojewody do Starostów w sprawie walki z lichwą.

Celem umożliwienia organom policyjnym wykonywania kontroli cen i zysków nietylko artykułów spożywczych, lecz także wszystkich tych artykułów, które cennikiem wytycznym nie są objęte, należy w myśl art. 16 ust. z dn. 2.VI 1920 r. zarządzić, aby wszyscy kupcy i hadlarze, w miejscach sprzedarzy swych towarów, posiadali oryginalne stemplowane faktury, które w każdym czasie obowiązani będą okazać organom kontrolnym na ich żądanie.

Aby umożliwić ocenę wysokości zysku na towarach cennikiem wytycznym nie objętych, należy ustalić na najbliższym posiedzeniu Powiat. Kom. B. C. i Z. dopuszczalny procent zysków dla każdego rodzaju towarów, a więc: dla manufaktury, towarów bławatnych, kolonialnych, wyrobów żelaznych, szklanych, ceramicznych i t. p.

Procent dopuszczalnych zysków należy ustalić nietylko dla detalistów, lecz także dla hurtowników. Biorąc pod uwagę mniejsze ryzyko, a większy obrót handlowy, należy dla hurtowników wyznaczyć znacznie mniejszy procent zysków, aniżeli dla detalistów.

Wojewódzka Komisja badania cen i zysków na posiedzeniu swem z dn. 15 marca b. r. uznała za zysk dopuszczalny:

Rodzaj towarów	Procenta zysków		Uwagi
	detal.	hurt.	
Produkta żywności	21 0/0 — 25 0/0	10 0/0	Wszystkie ceny rozumieć należy brutto od faktury.
„ kolonialne	25 0/0 — 35 0/0	15 0/0	
Żelazo	20 0/0	15 0/0	
Wyroby żelazne	25 0/0	15 0/0	
Ceramika i wyroby szklane	35 0/0	25 0/0	
Zboże	10 0/0 — 15 0/0	5 0/0	

Brześć n/B., dn. 7 czerwca 1922 r. (№ II—1711|I).

Wojewoda:

(—) St. Downarowicz

371.

Okólnik (65) Wojewody do Starostów w przedmiocie czynności przygotowawczych do przeglądu zwierząt pociągowych.

Na zasadzie art. 14-go Ustawy z 21/2 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 poz. 166) i w myśl par. 48-go Rozporządzenia Wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych z dnia 11 maja r. b. do Ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dz. Ust. Nr. 36 poz. 310), w dniach najbliższych wyda Minister Spraw Wewnętrznych zarządzenie o przeglądzie zwierząt pociągowych. Z uwagi na to, iż tegoroczny przegląd tych zwierząt, wobec zbliżającego się okresu robót polnych i konieczności szybkiego przeklasyfikowania materiału pociągowego, będzie musiał odbyć się w wyjątkowo przyspieszonym tempie, Minister Spraw Wewnętrznych specjalnym reskryptem zobowiązał władze administracyjne do niezwłocznego uskuteczenia wszelkich czynności przygotowawczych, kładąc nacisk na to, że rzeczony przegląd odbędzie się już w dniach najbliższych, a właściwy termin wskazany zostanie telegraficznie. W wykonaniu pomienionego reskryptu, polecam Panom Starostom:

1) Niezwłocznie, w myśl par. 23 Rozporządzenia wykonawczego, ustalić skład cywilnych członków Komisji Przeglądowej i ich zastępców i podać go do wiadomości właściwej Komendy Uzupełnień koni, tak, by z tego powodu czynności przeglądowe nie uległy najmniejszej zwłoce.

2) Ułożyć w porozumieniu z K. U. K., szczegółowy plan czynności Komisji Przeglądowych, pamiętając, iż w dni świąteczne przegląd dokonywany być nie może.

Praca w tym kierunku winna być posunięta tak dalece, by w razie otrzymania polecenia przeprowadzenia przeglądu—móŜdź uzupełnić ten plan już tylko datą urzędowania Komisji w poszczególnych gminach. Panowie Starostowie zawczasu winni przygotować taką ilość odbitek (niekoniecznie drukowanych, lecz czytelnych) tego planu, ile jest obwieszczeń; w chwili rozplakatowania obwieszczeń odbitki planu mają być doczepione (dolepione) do obwieszczeń.

3) Zabezpieczyć w każdej gminie odpowiedni lokal dla urzędowania Komisji oraz wszelkie niezbędne do przeprowadzenia przeglądu sprzęty, jako to: stoły, krzesła i t. d., jak również przybory kancelaryjne, z wyjątkiem tych przedmiotów i druków, które, w myśl tymczasowej instrukcji o przeglądzie zwierząt pociągowych, mają dostarczyć władze wojskowe. Przewodniczący pozatem winien mieć ze sobą pieczęć urzędową i przydzielić na czas przeglądu odpowiednią siłę pisarską do Komisji.

4) Wyznaczyć na podstawie wniosku lekarza weterynarii i wójta gminy niezbędny plac do przeglądu zwierząt.

5) Przygotować kwatery noclegowe dla członków Komisji i wskazać je zawczasu K. U. K.

6) Zapewnić odpowiednią ilość funkcjonariuszów policji do asystencji, celem utrzymania ładu i porządku przy pracach przeglądowych w poszczególnych gminach.

Wszelkie koszty druku i materiałów pisarskich oraz wydatki na rozsyłkę i rozplakatowanie obwieszczeń obciążają w myśl par. 68 Rozporządzenia Wykonawczego budżet M. S. Wojsk. W razie zatem ko-

nieczności natychmiastowego wydatkowania gotówki przez urzędy administracyjne, należy te wydatki pokrywać zaliczkowo z kredytów przeznaczonych na rok 1922, a następnie odnośne formalne rachunki wraz z dowodami skierowywać do właściwego D.O.K. z żądaniem zwrotu pomienionych wydatków.

Życzeniem władz Centralnych jest, aby w charakterze przewodniczącego Komisji brali udział osobiście Panowie Starostowie. Gdy jednak ważne przeszkody służbowe nie pozwolą im na osobiste przewodniczenie w Komisji — miejsce Panów Starostów zająć mogą wydelegowani przez nich urzędnicy, wszakże jedynie starsi, taktowni, doświadczeni i rutynowani. Delegowanie urzędników młodszych, nawet w charakterze chwilowych zastępców, jest niedopuszczalne.

Lekarzy weterynaryjnych do Komisji deleguje władza wojskowa; gdyby jednak w niektórych powiatach zachodził brak tych lekarzy i władze wojskowe nie miały możności zapewnić sobie prywatnych lekarzy, natenczas należy pośpieszyć w tym względzie wojskowości z pomocą, przez delegowanie na jej żądanie powiatowych lekarzy weterynarii.

W załączeniu przesyłam jeden egzemplarz szczegółowej instrukcji dla władz administracyjnych I instancji — do wiadomości i ścisłego stosowania się oraz obwieszczenia o przeglądzie koni, mułów i osłów; obwieszczenia te, po otrzymaniu z Urzędu Wojewódzkiego wiadomości że przegląd został przez Ministra zarządzony i daty rozpoczęcia przeglądu — należy niezwłocznie uzupełnić brakującymi cyframi i datami i natychmiast przez specjalnych kurjerów rozesać urzędom gminnym celem rozplakatowania i bacząc, by obwieszczenia te dotarły do najszerzych warstw ludności. Do chwili zarządzenia przeglądu obwieszczenia przechować należy w Starostwie.

Nadmieniam, że według komunikatu Ministerstwa Spraw Wewn. przegląd zwierząt pociągowych rozpocznie się przypuszczalnie już w dniu 15 czerwca.

Jeżeli się zatem zważy, że w myśl par. 22 Rozporządzenia wykonawczego rozplakatowanie obwieszczeń musi się odbyć na 7 dni przed datą rozpoczęcia przeglądu, musi się uznać konieczność jak-najszybszego zakończenia wszelkich prac przygotowawczych, a następnie sprężystość i szybkość samego rozlepienia obwieszczeń — za warunek nieodzowny.

O przebiegu przeglądu przedłożą Panowie Starostowie wyczerpujące sprawozdanie, dołączając doń sumaryczny wykaz przyprowadzonych do przeglądu, zwolnionych w myśl postanowienia ustawy, zdatnych, czasowo niezdatnych i niezdatnych koni, mułów i osłów.

Brześć n/B., dn. 7 czerwca 1922 r. (Nr. II-1901/1).

Wojewoda:

(—) *Downarowicz.*

372.

Okólnik (66) Wojewody do Starostów w przedmiocie ochrony sanitarnej.

Z uwagi na gwałtownie panujące w Rosji epidemie tyfusu brzuszego, cholery i czerwonki, które to choroby, wobec wielkiej ilości powracających do Polski repatriantów oraz niedostatecznego dezynfe-

kowania (oczyszczenia) zarówno tych repatriantów, jak i przewożących ich wagonów kolejowych, bardzo łatwo mogą być zawleczone w głąb kraju, — uchwała Tymczasowa Wojewódzka Rada Sanitarna na swoim ostatnim posiedzeniu w dniu 18.IV r. b.:

1) zapomocą uświadomienia mieszkańców, przy pomocy miejscowych Rad Gminnych i pilnego nadzoru ze strony Policji i władz administracyjnych, zwrócić baczną uwagę na najspieszniejsze meldowanie o każdym wypadku zakaźnego zachorowania na wsi, ponieważ tylko przy takiej natychmiastowej ewidencji chorób zakaźnych można je umiejscowić;

2) nie przysyłać zaraz w głąb Kraju chorych na ostre choroby zakaźne przewodu pokarmowego, lecz pozostawiać ich na punktach repatriacyjnych aż do czasu zupełnego ich wyleczenia, zaś przy innych objawach chorób przewodu pokarmowego pozostawiać repatriantów na miejscu aż do chwili ustalenia charakteru choroby;

3) bezwzględnie zabronić wszelki handel szmatami, a przyłapane przy przewozie drogą kołową bezwzględnie niszczyć zaraz na miejscu przyłapania względnie przy najbliższym urzędzie gminnym lub posterunku Policji Państwowej, ponieważ do szerzenia się chorób zakaźnych w bardzo dużym stopniu przyczynia się zbieranie, przewożenie i magazynowanie szmat;

4) zwrócić baczną uwagę na źródła zaopatrywania ludności w wodę i przy pomocy samorządowych władz wpłynąć na rady gminne, by uświadamiały mieszkańców o szkodliwości picia surowej (nieprzetworzonej) wody;

5) w miastach zabronić wszelkiego handlu produktami spożywczymi na odkrytych straganach i surowo zakazać przebierania rękami artykułów spożywczych przed ich nabyciem;

6) zobowiązać wszystkie restauracje, cukiernie, kawiarnie, jadłodajnie i t. p. do stałego posiadania w zapasie i sprzedawania po cenach minimalnych wody przegotowanej.

Celem wprowadzenia powyższych uchwał w życie, polecam Panu Staroście natychmiastowe wydanie celowych zarządzeń i doniesienie o tem po wykonaniu.

Powyższe komunikuję równocześnie Komendzie Policji Państwowej XIV Okręgu Poleskiego.

Brześć n|B., dn. 17 czerwca 1922 r. (III-346II).

Wojewoda:

(—) *w. z. Baradziej*

373.

Okólnik (68) Wojewody do Starostów w przedmiocie właściwego wypełniania rubryki „przynależność państwowa“ na dowodach osobistych.

Aż do nadejścia blankietów „dowodów osobistych“, przepisanych okólnikiem M. S. Wewn. № 125, z dnia 17.XI 1921 r. № B. P. 1958, zmieniając okólnik P. U. W. № 142 z dnia 6.IX 1921 r. № I-2241I, polecam co następuje:

Rubrykę „przynależność państwowa“, przy wydawaniu tymczasowych „dowodów osobistych“, wypełnić, o ile będą przedkładane niewątpliwe dowody stwierdzające obywatelstwo petenta.

W wypadkach, gdyby petent nie mógł stwierdzić swego obywatelstwa — rubrykę „przynależność państwowa“ skreślić.

Powyższe dotyczy również duplikatów legitymacji, wydawanych wzamian zagubionych.

Brześć n|B., dn. 26 czerwca 1922 r. (№ I-1528|38|22).

Wojewoda:

(—) *St. Downarowicz*

IV.

374.

RUCH SŁUŻBOWY

w ciągu miesiąca czerwca 1922 r.

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

przeniósł:

Piotrowskiego Edwarda p. o. urzędnika VII st. sł. do Starostwa w Kamieniu-Koszyrskim.

zwolnił ze służby:

Gulę Franciszka p. o. urzędnika VI st. sł. w P. U. W. z dniem 31-ym maja 1922 r. na skutek zamianowania Naczelnikiem Wydziału Wileńsk. Okr. Izby Kontroli Państwa.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

posunął:

Ciechanowskiego Adama p. o. Referenta w Wydziale Pracy i Opieki Społecznej P. U. W. do VI st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków Kierownika Oddziału Opieki Społecznej w Wydz. Pracy i Opieki Społecznej P. U. W.; Świderskiego Karola p. o. Kierownika Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy w Brześciu n|B. do VII st. sł.

Wojewoda

mianował:

Szczepańskiego Kazimierza p. o. urzędnika IX st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków swego sekretarza osobistego; Matosza Józefa p. o. kancelisty w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim w XI st. sł.

posunął:

Pęzkę Władysława p. o. urzędnika IX st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim do VIII st. sł. i poruczył mu nadal pełnienie obowiązków swego sekretarza osobistego.

poruczył:

Stosykowi Stefanowi p. o. St. Referenta w Wydziale Administracyjnym Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego kierownictwo Wydziału Administracyjnego P. U. W.

zwolnił od poruczonych obowiązków:

Dworakowskiego Włodzimierza p. o. Naczelnika Wydziału Prezydjalnego P. U. W. od pełnienia obowiązków Naczelnika Wydziału Administracyjnego P. U. W.

unieważnił dekret nominacyjny:

Waltera Wiktora p. o. Pomocnika Referenta w Wydziale Samorządowym Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego wobec nieobjęcia posady.

zwolnił ze służby:

Kucewicz Michała p. o. Pomocnika Referenta w Wydziale Budżetowo-Gospodarczym z dniem 30-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę; Peżkę Władysława p. o. urzędnika VIII st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim z dniem 30-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę.

B. - W STAROSTWACH.

Minister Zdrowia Publicznego

mianował:

Kowalewskiego Eugenjusza p. o. Lekarza powiatowego w Sarnach w VII st. sł.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

mianował:

Chybowskiemu Waławu p. o. pow. Lekarza weter. powiatu Łuninieckiego w VII st. sł.; Kurdzińskiego Włodzimierza p. o. drugiego pow. Lekarza weter. powiatu Prużańskiego w VII st. sł.; Koźlakowskiego Stefana p. o. Referenta Rolnego w Starostwie Kobryńskim w VII st. sł.; Pasławskiego Alfreda p. o. drugiego powiat. Lekarza weter. powiatu Brzeskiego w VIII st. sł.

Wojewoda

mianował:

Polkowskiego Waławu p. o. Technika u Architekta rejonowego w Poleskiej Okręg. Dyr. Rob. Publ. w Pińsku w VIII st. sł.; Szulca Józefa p. o. Kancelisty Starostwa Prużańskiego w XI st. sł.

przyjął na kontraktową służbę:

Charbaon Charban d'Artois Mikołaja w charakterze Lekarza rejonowego w Antopolu pow. Kobryńskiego z uposażeniem według VIII st. sł.; Fekecza Stanisława w charakterze Lekarza rejonowego w Janowie pow. Drohiczyńskiego z uposażeniem według VIII st. sł.

posunął:

Molickiego Bolesława p. o. Kancelisty Starostwa Prużańskiego do X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków Starsz. Kancelisty; Suzinównę Helenę p. o. Maszynistki Starostwa Kobryńskiego do X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków Starszej Maszynistki.

poruczył:

Zielińskiemu Stanisławowi p. o. Instruktora Samorządowego Starostwa Kamień-Koszyrskiego pełnienie obowiązków Referenta Samorządowego.

unieważnił dekret nominacyjny:

Grześkowiaka Cyryla Dyonizego p. o. Kancelisty Starostwa Drohiczyńskiego wobec nieobjęcia posady.

zwolnił ze służby:

Sawickiego Aleksandra p. o. Referenta Samorząd. Starostwa Kamień-Koszyrskiego z dniem 30-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę; Toszczewikowa Mikołaja p. o. Lekarza rejonowego do walki z epidemią durów w Janowie pow. Drohiczyńskiego z dniem 15-ym czerwca 1922 r.; Wydrę Józefa p. o. Lekarza rejonowego do walki z epidemią durów w Motolu, pow. Drohiczyńskiego z dniem 31-ym maja 1922 r. na własną prośbę; Małaszka Aleksandra p. o. Sekretarza Starostwa Łuninieckiego z dniem 31-ym maja 1922 r. na własną prośbę; Kamińskiego Józefa Marka p. o. Kancelisty Starostwa Łuninieckiego z dniem 15-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę; Domejkównę Bronisławę p. o. urzędniczki XII st. sł. Starostwa Kosowskiego z dniem 30-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę; Koralkiewiczównę Bronisławę p. o. urzędniczki XII st. sł. Starostwa Łuninieckiego z dniem 30-ym czerwca 1922 r. na własną prośbę; Gadomskiego Juliana kontr. urzędnika-rachmistrza Referatu Rolnego Starostwa Prużańskiego z dniem 30-ym czerwca 1922 r. po uprzednim wypowiedzeniu służby; Omeljaniuka Aleksandra kontr. Rachmistrza Referatu Rolnego Starostwa Kobryńskiego z dniem 30-ym czerwca 1922 r. po uprzednim wypowiedzeniu służby.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARJI

przy akcji przeciwksięgosuszowej.

Wojewoda

przyjął na kontraktową służbę:

w charakterze kontr. lekarzy weteryn. do walki z księgosuszem z uposażeniem według VIII st. sł.: Grocha Michała, Iwacewicza Dmitrja, Pieriebielę Jazona, Borodajkiewicza Włodzimierza;

w charakterze sanitarjuszów weteryn. do walki z księgosuszem z uposażeniem według IX st. sł.: Ancibora Piotra, Drożdża Bolesława, Kałkowskiego Mieczysława, Popowa Borysa, Ryczera Serapjona, Terpiłowskiemu Jana, Warnickiego Eugenjusza; z uposażeniem według XI st. sł.: Czylikina Teodora, Grusza Konstantego, Olfirowicza Jana, Markina Michała, Rubaszyńskiego Henryka; z uposaż. wedł. XII st. sł.: Rasiewiczza Kazimierza.

przydelegował:

kontr. sanitarjuszów weter. na kordonie granicznym w powiecie Łuninieckim do pow. Brzeskiego do tłumienia księgosuszu: Konstantego Zubkę, Sereментę Aleksandra.

Na kordonie granicznym.

Wojewoda

przyjął na kontraktową służbę:

w charakterze sanitarjuszów weter. na kordonie granicznym w powiecie Łuninieckim z uposażeniem według XI st. sł.: Kurzynę Ignacego, Zagajskiego Pawła.

zwolnił ze służby:

Rebandla Bonifacego kontr. lek. weter. na kordonie granicznym z dniem 30-ym czerwca 1922 r. po uprzednim wypowiedzeniu służby.

V.

Obwieszczenia o zarejestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.

375.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dn. 17 czerwca 1922 roku Nr. 1—9663|22 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 71|1 Stowarzyszenie pod nazwą: „Klub Urzędników Państwowych w Drohiczyńcu”.

376.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dn. 27 czerwca 1922 r. Nr. 1—1525|9 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 73|1 Stowarzyszenie pod nazwą: „Oddział Komitetu Organizacji Sjonistycznej w Wysokim-Lit.”.

377.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dn. 27 czerwca 1922 r. Nr. 1—15881|22 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 74|1 Stowarzyszenie pod nazwą: „Stowarzyszenie Straży Ogniowej Ochotniczej w Sarnach.”

VI.

Z Księgi Zarządzeń Wojewody Poleskiego.

378.

Powołany dekretem Naczelnika Państwa z dnia 18-go maja 1922 r. na stanowisko Wojewody Poleskiego objąłem w dniu dzisiejszym urządowanie.
Brześć n|B., dnia 1 czerwca 1922 r.

Wojewoda:

(—) *Stanisław Downarowicz*

379.

Kierownictwo Wydziału Administracyjnego, do czasu mianowania Naczelnika Wydziału, powierzam zastępczo p. Stefanowi Stosykowi p. o. St. Referenta w tymże Wydziale.

Brześć n|B., dn. 2 czerwca 1922 r.

Wojewoda:

(—) *St. Downarowicz*

380.

Na czas urlopu p. Kierownika Wydziału Prezydjalnego, uprawnienia Naczelnika Wydziału Prezydjalnego,

nego, określone regulaminem załatwiania spraw poufnych, tajnych, zatwierdzonym przez Wojewodę dn. 5.VIII-1921 r. i rozesłanym p.p. Naczelnikom Wydziałów za Nr. 1-1985|1 dn. 6|VIII-1921 r., przeleżam na p. Stefana Stosyka — Kierownika Wydziału Administracyjnego.

Jednocześnie, aż do odwołania, upoważniam pana Stosyka do otwierania korespondencji poufnej i tajnej w czasie mej nieobecności.

Brześć n|B., dn. 13 czerwca 1922 r.

Wojewoda:

(—) *St. Downarowicz*

VII.

381.

Okólnik P. Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zakazu wywozu artykułów żywnościowych zagranicę.

„Nr. S. A. 9529

Warszawa

dnia 18 maja 1922 r.

Do wszystkich P.P. Wojewodów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że na posiedzeniu dnia 6 maja r. b. Rada Ministrów ponowiła uchwałę z dnia 30 marca b. r., zabraniającą wywozu poza granice Państwa żyta, pszenicy, owsa, jęczmienia, mąki, ziemniaków, kaszy, bydła, jaj i nierogaczyny.

W wyjątkowych wypadkach zezwolenia na wywóz powyższych artykułów mogą być udzielone tylko za zgodą Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny. Certyfikaty wywozowe na te artykuły muszą być zaopatrzone podpisem i pieczęcią Nadzwyczajnego Komisarza dla zwalczania drożyzny.

Wydane do dnia 4 maja b. r. zezwolenia na wywóz powyższych artykułów wymagają do swej ważności dodatkowego podpisu i pieczęci Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania drożyzny.

Funkcjonariusze państwowi, którzy w jakikolwiek sposób bezpośrednio lub pośrednio działać będą na szkodę powyższego zarządzenia, mają być natychmiast zawieszani w urządowaniu przez swego przełożonego.

Za Ministra

(—) *Bek w. r.*

Dyrektor Departamentu“

382.

Wykaz urzędników, upoważnionych przez p. Ministra Spraw Wewnętrznych do zastępowania Starostów w Województwie Poleskiem.

Starostę Brzeskiego	— Januskiewicz Żelisław,	p. o. Referenta Admin.
„ Pińskiego	— Usajewicz Franciszek,	„ „ „ „
„ Łuninieckiego	— Cybulski Antoni,	„ „ „ „
„ Sarnieńskiego	— Skrzyński Edward,	„ „ „ „
„ Kobryńskiego	— Wiszniewski Marjan Robert,	„ „ „ „
„ Prużańskiego	— Krajewski Włodzimierz,	„ „ „ Samorząd.
„ Drohiczyńskiego	— Żdźarski Witold,	„ „ „ Admin.
„ Kosowskiego	— Zabięło Marjan,	„ „ „ „
„ Kamień-Koszyrskiego	— Piotrowski Edward,	„ „ „ „

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Przyjazd do Brześcia nowomianowanego Wojewody Poleskiego Pana Stanisława Downarowicza.

Dnia 31-go maja o godz. 8 wieczorem przyjechał z Warszawy do Brześcia nowomianowany Wojewoda Poleski p. Stanisław Downarowicz (b. minister spraw wewnętrznych).

Na dworcu kolejowym powitali Pana Wojewodę: p. Wł. Dworakowski, Naczelnik Wydziału Prezydjalnego i czasowo p. o. Wojewody Poleskiego, Dowódca O. K. Nr. IX generał por. Krajowski ze swym Zastępcą gen. ppor. Hejdukiewiczem i Szefem Sztabu pułkownikiem Thommée, Starosta Brzeski Dr. Foryś, Komendant Policji XIV Okręgu Poleskiego Inspektor Galle, Prezydent miasta Brześcia p. Niemcewicz oraz Prezes Rady Miejskiej p. Dmowski. P. Dworakowski powitał Pana Wojewodę w imieniu urzędników Województwa i przedstawił Mu zebranych przedstawicieli władz i urzędów, poczem, po krótkiej rozmowie z nimi, P. Wojewoda odjechał do gmachu Urzędu Wojewódzkiego.

Nazajutrz dnia 1-go czerwca o 9-iej rano zebrał się w sali posiedzeń P. U. W. wszyscy urzędnicy Województwa, do których Pan Wojewoda Downarowicz zwrócił się z dłuższym przemówieniem powitalnym, w którym wytknął cele i zadania naszej administracji wogóle, zaś administracji na Kresach w szczególności; Kresy Wschodnie bowiem były terenem najzacieklejszych prześladowań ze strony Rosji, która walczyła tu „nietylko o terytorjum, ale o dusze, mózgi i cały charakter kraju“. Tu zatem szczególnie winniśmy swą pracą rzetelną dla dobra Ojczyzny i doskonałości urzędów państwowych wszczepić w ludność miejscową poszanowanie dla polskiej państwowości i polskich urzędów. Nadto Polesie, przez które tylekroć przewalała się zawierucha wojenna—zniszczona i zubożona — potrzebuje gruntownej odbudowy; na miarę więc potrzeb kraju winniśmy zakroić nasze wysiłki, by sprostać zadaniu, przykładem zaś służyć nam może żołnierz polski, który, w najcięższych postawiony warunkach, zdobywał się na tę pełną samozaparcia moc wytrwania, że bosi, głodny, znudzony śmiertelnie i dziesięćkroć liczniejszym osaczony wrogiem — szedł naprzód i zwyciężał. Takim w swej pracy twórczej pokojowej winien być polski urzędnik. Wskazując liczne dziedziny pracy państwowej, które czekają na ofiarny trud urzędnika — obywatela, ofiarny, gdyż Ojczyzna, w ciężkich znajdując się warunkach, nie może otoczyć swych budowniczych tem wszystkim, czegoby za swą pracę spodziewać się mieli prawo — prosił P. Wojewoda, by uważano Go nietylko za wymagającego zwierzchnika, ale i za przyjaciela, do którego by z pełnym zaufaniem, w każdej życiowej potrzebie, mógł się udać każdy podległy Mu urzędnik.

Po tem przemówieniu Naczelnik Wydziału Prezydjalnego p. Dworakowski przedstawił Panu Wojewodzie kolejno zgromadzonych urzędników Województwa, poczem wszyscy wrócili do zwykłych zajęć. Tegoż dnia P. Wojewoda Downarowicz przystąpił do sprawowania swego urzędu.

Poleska Wystawa Architektoniczna.

Staraniem Wojewódzkiego Oddziału Sztuki i Kultury i pod przewodnictwem p. Wojewody Poleskiego zorganizowana została w czerwcu i lipcu r. b. Poleska Wystawa Architektoniczna, która demonstrowana była kolejno w Warszawie (w kuluarach Sejmu), w Brześciu n.B. i w Pińsku.

Wystawa miała na celu nadanie racjonalnego i artystycznego kierunku odbudowie Polesia, tak ciężko dotkniętego przez wojnę i związane z nią klęski. Chodziło zwłaszcza o wznowienie miejscowych tradycji budowlanych. Pomimo tyloletnich zabiegów rusyfikacyjnych architektura Polesia zachowała do ostatnich czasów swój dawny charakter polski, i charakter ten utrzymany być winien oczywiście również przy odbudowie tej połaci kraju. W tym celu koniecznym się stało w czasie rozpoczynającej się odbudowy zgromadzenie zarówno zabytków dawnego budownictwa miejscowego, jak i wzorów dla budownictwa nowego. To właśnie zadanie wziął na siebie Wojewódzki Oddział Sztuki i Kultury, a poważne subsydjum, udzielone przez Departament Sztuki, pozwoliło na zgromadzenie eksponatów, poważnych zarówno pod względem ilości, jak i artystycznego charakteru.

Zgodnie z zadaniem swoim podzielona została wystawa na dwa działy, ściśle ze sobą związane, z których pierwszy dotyczył budownictwa współczesnego, drugi zaś—architektury dawnej.

W dziale pierwszym, współczesnym, główne miejsce zajęły modele plastyczne odbudowy wsi i miast, opracowane przez najwybitniejszych architektów pod kierunkiem prof. Gałęzowskiego. Do działu tego dołączył swoją pracę również Prezes Towarzystwa Rolniczego w Brześciu n.B., p. Bańkowski, który udzielił modelu budynku glinobitnego 1/5 wielkości naturalnej, wraz ze szczegółowemi opisaniami sposobu budowania. Obok modelu tego zwracał uwagę plastycznie wykonany projekt rynku miejskiego z przyległemi ulicami, z ratuszem, sklepami, domami czynszowemi, szkołą, dzielnicą robotniczą i ogródkiem dla dzieci. Figurował dalej na wystawie szereg domów podmiejskich dla rzemieślników, wreszcie modele plastyczne wsi z zagrodami, począwszy od najprostszej, przeznaczonej dla włościanina bezrolnego, a kończąc na dworach ozdobnych, służyć mogących dla średnio-zamożnych obywateli. Do każdego modelu plastycznego dołączony był szczegółowy plan rysunkowy.

Pozatem znalazły się na wystawie prace z dziedziny odbudowy, wykonane przez Ministerstwo Robót Publicznych, oraz przez Krakowski Obywatelski Komitet Odbudowy. Zgromadzone tu zostały projekty poszczególnych zagród włościańskich, począwszy od prowizorycznego budynku z szalówki, a kończąc na zagrodzie włościanina, posiadającego 2 włóki ziemi; dalej wysoce artystyczne projekty regulacji wsi, zbiór domów drewnianych dla dozoru leśnego, typy chat z różnych okolic kraju, wreszcie poszczególne domy miejskie i połacie ulic.

Do działu odbudowy należały jeszcze projekty regulacji miast oraz prace, wykonane w porozumieniu, lub pod dozorem Wojewódzkiego Oddziału Sztuki i Kultury, jako to: projekt odbudowy kościoła po-Franciszkańskiego w Pińsku, projekt odbudowy

kościół w Horodyszczu, projekt Kolonji urzędniczej w Brześciu n/B. i inne.

W dziale zabytkowym główne miejsce zajął obfity zbiór zdjęć fotograficznych, przedstawiających najwybitniejsze zabytki Polesia i ziem ościennych, poczynając od świetnych zabytków Wilna, które dla całej północno-wschodniej części kraju było Macierzą pod względem kulturalnym i artystycznym, kończąc zaś na zabytkach Nowogródzkiej i Podlasia. Z zabytków Polesia zwracały uwagę zwłaszcza świetne budowle Pińska, kościoły w Horodyszczu i w Lubieszowie, pałac Sapiehów w Różanie i inne.

Obok tych zdjęć fotograficznych znalazł się na wystawie szereg rysunków inż. Sidorczyka, przedstawiających zabytki Polesia i Podlasia oraz luźniej nieco z wystawą związany zbiór rysunków prof. Noakowskiego z cyklu „Architektura Polska”, tak świetnie oddających charakterystyczne cechy architektury naszej w różnych okresach jej rozwoju.

Wystawa, w której urządzeniu oprócz konserwatora wojewódzkiego, żywy udział przyjęły miejscowe organy Ministerstwa Robót Publicznych, w Pińsku zaś również władze magistrackie, cieszyła się zarówno w Warszawie, jak w Brześciu i Pińsku, znacznym powodzeniem.

Wacław Husarski

Rzut oka na rozwój i charakter polskiego prawa.

„Każdy obywatel polski bez różnicy narodowości i wyznania winien nauczyć się poszanowania polskiego prawa“...

[Okólnik p. Wojewody Poleskiego (№ 60) do Starostów].

Prawo nie może być tworzone sztucznie, ani naśladawczo, ani dogmatycznie, ani doktrynersko. Prawo jest zawsze syntezą duszy danego narodu. My w Polsce stworzyć musimy prawa polskie z krwi i kości, jeśli rozwój nasz ma iść drogą naturalną. Nasz ustrój społeczny, prywatny i państwowy musimy oprzeć na cechach zasadniczych naszego charakteru narodowego. Z jednej więc strony oprócz należy prawo polskie o nasz indywidualizm, o tolerancję i patriotyzm, a z drugiej strony należy temu prawu pozostawić możność samodzielnej ewolucji. Prawo polskie musi być mocnym, bo trzymać musi na uwierzy organizację państwową, — ale równocześnie elastycznym, by zdążyło za życiem i postępem.

By zrozumieć dokładnie tego ducha, który ożywia polskie prawo, mimo wszystko, cofnąć się musimy wstecz. Oto Polska wyrosła z plemion udzielnich, samotnych pośród niezmiernego boru i łąkowych błot. Stała się na samodzielności sił ludowych, na samorzutnie tworzonych rozlicznych ośrodkach władzy. Gminy te były rządzone prawem wiecowym. Ta sama odrębność i oddzielność przejawiała się później w tworzonych ośrodkach panowań książęcych i w swobodnie rozwijanem zakładaniu miast.

Udzielność i samorzutność przejął z tego ustroju wiecowo-ludowego — ustrój rycersko szlachecki, t. j. organizację wyprawy. W tej organizacji, t. j. w narodzie szlacheckim przeprowadzonym zostało najpełniejsze zabezpieczenie jedności: panowała udzielność

sejmikowej władzy, a niezależność ochraniała głos poselski. W zakresie najszerszym rozwinięto zasadę, że żywy gmach całości może istnieć tylko wtedy, gdy się wspiera na żywych, czynnych, samodzielnych częściach.

Polska tak zorganizowana, stanęła na straży otaczających plemion przeciw naporowi Germanów. Ośrodkiem jej ciężenia był — „zachód“. Pała bowiem na Polskę nie tylko siła germańska, ale i cała kultura zachodu. Polska przyjęła wówczas kulturę łacińsko-zachodnią i uczyniła ją swoją własną.

W ten sposób postawiła od Zachodu mocną granicę nie tylko językowej, ale i kulturalnej odrębności. Napór germański, odtąd wyłącznie etnograficzny, przełamuje się — bo z konieczności przełamać się musi i rozbić każdy napór i każde przedsięwzięcie przeciwko ludom, o ile te zamachy nie mają za sobą rozstrzygającej kulturalnej przewagi.

Zabezpieczwszy się od Zachodu, Polska z całej mocy przejmując dążenie kultury europejskiej na Wschód. Teraz to objęła Litwę i Ruś i stała się wielką twierdzą kultury pomiędzy Zachodem germańskim, a napół barbarzyńskim Wschodem.

Polska stała wówczas nie etnograficzną i nie językową siłą, ale mocą Ducha, niosącego w sobie wyższą wartość kultury powszechnej. Czynniki językowe i ściśle narodowe polski tylko dlatego spoili i przeniknęły cały organizm polityczny, że w sobie niosły natężenie powszechnej kultury.

Pod względem prawno-państwowym nie był to ani podbój, ani zabór Litwy i Rusi, ani nie było to zajęcie ziemi. Nie było to ani chęcią kolonizowania żywiołem własnym, ani nie było to bezprawem przekształcaniem żywiołów odrębnych. Bo Polska uszanowała dla Litwy i Rusi odrębny ich kodeks — kształty miejscowych samorządów, odrębne obyczaje i normy i wszystkie różnice społeczno państwowe: uszanowała Polska wszystko, bo wszystko mogło znaleźć miejsce swoje w ramach szerokiej wspólnej kultury.

Polska bowiem była ustrojem unjalnym. Węzły unjalne, węzły wzajemnej tolerancji łączyły miasta, albo też całe dzielnice z Rzeczypospolitą. I tak trwało prawie że do końca, — aż do wewnętrznego zmarnienia i aż do dziesięćkroć silniejszego zewnętrznego niebezpieczeństwa.

Niebawem znalazła się Polska pomiędzy nieśmiertelnym swym wrogiem — Prusami i Rosją.

W pierwszym dziejowym zadaniu, zwróconem za zachód, postawą Polski była wiecowa budowa społeczna. Na czele jej: książęco-bezstanowe panowanie. Kiedy jednak na przełomie dziejowym zadanie Polski się zmieniło — gdy się otwarły pola wypraw i walk, gdy się Polska z pośród krajów młodszych i nowszych kulturą wybić musiała na czoło — wtedy ten szereg pierwszych w narodzie odszedł daleko od ciemnego ludu i wzmógł się sam w sobie w rycerstwo. Przez tę organizację rycerską powstał równocześnie ustrój szlachecki.

Na drugim dziejowym przełomie stanęła Polska w wieku XVIII-ym. Do nowych potrzeb musiało się społeczeństwo zorganizować na nowo. Nie grożą już teraz Polsce harce nadgraniczne, ani walki z hordami; nie grożą jej okopy obożne Złotej Ordy, ani Muzułmanin z napaścią przeciw Chrystjanizmowi. Nie potrzebuje się już Polska lękać Tatarzyna, nachodzącego pałącą zagwiał spokojne życie kraju. Straszny wrogiem dla Polski stała się teraz nieli-

tościwość kultury nowoczesnej — kultury bata i żelaza. Wrogiem Polski stała się nowoczesna kultura, torująca sobie ogniem i mieczem drogi od rynku do rynku, — rachująca wszystko na pieniądź brzęczący i rachująca groźne swe armje na granicy... Naokoło polnej, samorządnej Polski powstała organizacja jej przeciwna — organizacja państwa nowożytnego, pełna krwi ociekającej z żelaza, pełna obrotów policyjnych i kapitału, strzegącego swego przywileju. Do takiej organizacji Polska dostosować się nie umiała, ani nie mogła: dla jej normy duchem swoim nie była dość niską. A do samodzielnych nowych przetwarzań Polska nie miała koniecznego czasu i osamotnienia, bo Polska nie stała na wyspie.

Co to wszystko ma wspólnego z prawem polskiem? Powiedziałem, że prawo jest zawsze syntezą duszy narodu, że prawo polskie oprzeć się musi na cechach zasadniczych naszego charakteru narodowego, oprzeć się powinno na naszym indywidualizmie, tolerancji i patriotyzmie, który niczem innym nie jest, jak tylko prawem natury, z którego korzysta każdy wolny obywatel. Wśród takich, jakie nakreśliłem, przemian, walk, nieszczęść, zawodów, jakże kształtować się mogło polskie prawo, jaki duch je mógł natchnąć, jak się w życiu naszego narodu, w jego stosunkach prywatnych i ogólnopolskich wypowiadało?

W r. 1760 francuz, Caesar de Varille, przebywający wówczas w Polsce, napisał w swoim dziele, że Polacy przerastają o głowę swoich sąsiadów Wschodu i Zachodu i, że staną się narodem przodującym Europie, o ile zdobędą możność wolnego rozwoju dla rodzącego się systemu ich prawa i życia. Widział on to przerastanie w naszej idei wolności, nieznaney wówczas nigdzie, w naszym republikanizmie i w indywidualizmie.

W r. 1794 pisał Bezborodko do Repnina, że Polacy mają sposób myślenia, który może stać się zaraźliwym, a mianowicie, że wyzwolenie włościan i inne tego rodzaju „pomysły“ mogą spowodować w rosyjskich masach chłopskich zaburzenia i że te właśnie względy zdecydowały rozbiór Polski. Istotnie, nowsze badania wykazały, że oprócz ujemnych przyczyn, jak niepomyślne położenie geograficzne, słowiańska niezdarność do twardej państwowości, jak wadliwa polska polityka zewnętrzna, oprócz tych ujemnych, ale drugorzędnych przyczyn, jedną najważniejszą, decydującą — były prawa nasze i duch ich i te prawa nasze przerażały stale wrogie ościenne państwa i wywołały ich zaborczą politykę.

Mówiono, np. że winien polski sejm, że Polska upadła. Bo sejm był reprezentacją wyłącznie szlachty. Tymczasem i inne państwa Europy miały podówczas również reprezentacje stanowe z przewagą szlachecką, a przecież bardzo długo jeszcze po rozbiórce Polski istniały.

Tron polski był elekcyjny — zarzucali inni. Ale przecież była także elekcyjną godność cesarza niemieckiego i trony Czech i Węgier. „Liberum veto“, ta instytucja zgubna grasowała w całej swej bezwzględności w Polsce tylko 116 lat, skasowana ostatecznie w r. 1791.

Sejmiki ziemskie nie były w Polsce ani gorsze, ani lepsze od podobnych reprezentacji prowincjonalnych we Francji, Czechach, Austrii lub na Węgrzech.

Organizacja władzy rządowej, twierdzą inni, była w Polsce zawsze słabą i ułatwiała wszelką anarchję. To prawda. Ale pod tym względem cała Europa aż

do połowy XIX-go wieku może iść z Polską w zawody, — bo nie przedstawia nigdzie absolutnego bezpieczeństwa przed nadużyciem i bezprawiem.

Miasta w Polsce nie miały wprawdzie udziału w sejmie, ale ich autonomia, gdzieindziej mocno skrzepowana, rozwijała się w Polsce swobodnie, podlegając tylko formalnej kontroli starostów.

Stosunek prawny ludu, skrzepowanego pańszczyzną i poddaństwem, stosunek ten był produktem wpływów niemieckich.

Mimo całą gorycz pańszczyzny i poddaństwa, to stosunek prawny ludu przedstawiał się w Polsce korzystniej aniżeli w Prusiech, Meklenburgu, Saksonji lub w innych krajach sąsiednich. Te zatem momenty historyczne, jakie usiłują podać jako przyczyny upadku Polski, są niezgodne z dziejową prawdą. Wrogowie nasi i ich polityka zaborcza, szukająca obłudnie podstaw dla usprawiedliwienia konieczności rozbiorów — wrogowie nasi tracili sen i panowanie nad sobą nie z powodu naszych wad i wewnętrznego osłabienia, tylko z powodu naszych cnót: Wrogowie polskiego narodu mieli zawsze lęk przed siłą duchową naszego narodu, przed tym duchem, którym indywidualność polskiego plemienia natchnęła prawa nasze. Przypatrzcie się, jakie wspaniałe, wielkoduszne, ogólnoludzkie prawa miały źródło w zbiorowej duszy narodu, skąd czerpały swą nieśmiertelną siłę, mimo wszystkie burze, rozpacz i nadzieje, jakie nad tym nieszczęśliwym krajem przechodziły.

Nasz statut wiślicki z r. 1347 był ściśle biorąc pierwszym kodeksem prawnym w chrześcijańskiej Europie. Unja z Litwą w r. 1413 była dobrowolną próbą federacji narodów i przykładem dla całej ludzkości, że na dobrej i nieprzymuszonej woli można oprzeć układy narodów, przykładem, że w poszanowaniu wzajemnej wolności, we wzajemnej tolerancji praw i obyczajów można znaleźć pokój i wielkość.

Od czasu paktów, a więc od r. 1374, za króla Ludwika w Koszycach zawartych, Polska jest narodem i państwem konstytucyjno-parlamentarnym. Anglja nas tylko o jeden wiek wyprzedziła. Od tego czasu istnieje w Polsce zasada „polityczna i konstytucyjna: „nic o nas, — bez nas“, to znaczy, że państwowość polska nakazuje, by się nic nie działo w państwie poza Sejmem.

Konstytucja z r. 1791 wyprzedziła o 57 lat konstytucję Niemiec i Austrii, a o 114 lat konstytucję Rosji.

Wolność słowa i druku my w Polsce mieliśmy od r. 1539. Wyprzedziliśmy w tem Rosję o 400 lat. Europa była zaniepokojoną, gdyż Polska w r. 1588 uchwaliła prawo, które mówi, że krytykowanie króla wcale nie jest obrażą majestatu.

Polska wyprzedziła Haskie konferencje o 5 wieków, bo za Kazimierza Wielkiego odbyła się w Warszawie konferencja sądu rozjemczego pomiędzy Polską a Krzyżakami, z którego wyroku, bez żadnego krwi rozlewu, zdecydowanym został los ziemi dobrzyńskiej.

Sejm radomski w r. 1505 wprowadził zasadniczą ustawę, stanowiącą do dzisiaj przywilej narodu, ustawę, która postanawia, że nic nowego nie ma być postanowionem bez ogólnej zgody Rady i Posłów Ziemskich.

W Polsce nawet wypowiedzenie wojny i zawarcie pokoju było zagwarantowane jako przywilej nie Królowi, lecz narodowi: bo czyż może być coś słusz-

niejszego nad zasadę, że naród sam powinien być szafarzem swojej krwi?

Polska nie знаła despotyzmu. Konstytucja 3-go Maja (1791 r.) orzekła, że wszelka władza społeczności ludzkiej początek swój bierze tylko z woli narodu.

W Polsce nieznano ministrów nieodpowiedzialnych przed Sejmem. Te walki, które liczne narody muszą prowadzić ze swymi rządami, u nas w Polsce były nieznane i niepotrzebne. Największy z przewrotów dziejowych, bo zniesienie przywilejów szlachty, był dokonany w Polsce przez samą szlachtę, bez nacisku ze strony mieszczaństwa. Pomyślcie, że na dokonanie tego samego dzieła trzeba było we Francji wielkiej rewolucji, która wylała ocean cennej ludzkiej krwi.

W r. 1673 Sejm rzucił infamję na Polaków, używających tytułów hrabiów i książąt. Stefan Batory zaczął w Polsce walkę z autokratyzmem i samowolą magnaterji, wyprzedzając o sto lat Ryszelięgo we Francji. Indywidualizm nasz polityczny, dążący do wyswobodzenia jednostki z pod przewagi autorytetów, objawiał się w naszej historii bez przerwy.

W r. 1433 kiedy Polacy układali się z Krzyżakami o pokój, podali dwa wnioski: 1) aby ani papieska, ani cesarska władza nie wtrącała się do spraw polskich z Zakonem, 2) żeby pokój był poręczony przez stany, przez obywateli obu krajów.

Nawet dzisiaj brzmi to rewolucyjnie, zbyt demokratycznie i dzisiaj nawet pokój dwóch krajów, wchodzących w układy, bywa poręczany przez władców lub rządy, lecz nie przez obywateli! Polacy więc pierwsi w Europie wypowiedzieli się za prawem głosu obywateli, wyprzedzając hasła wielkiej francuskiej rewolucji prawie o cztery wieki.

Nasza Komisja edukacyjna umiała wyprzedzić ustawy wychowawcze innych narodów cywilizowanych i doprawdy, gdybyśmy dzisiaj w szkolnictwie nakazy tej Komisji chcieli stosować, dzisiaj jeszcze nazywaliby nas ludźmi postępowymi.

Gdy Europa szalała w wojnach religijnych, u nas na sejmie Konwokacyjnym w Warszawie, po śmierci Zygmunta Augusta, wszystkie stany Rzeczypospolitej zobowiązały się w r. 1573 aktem Konfederacyjnym zachować na wieczne czasy pokój pomiędzy różnowiedcami, a w sprawach religijnych nie prześladować, nie karać i nie wyszydząć nikogo. Za Zygmunta Augusta miała Polska kilkadziesiąt wyznań, ale to nie powodowało żadnych wojen, ani nienawiści.

Dawniej, bo jeszcze w r. 1415 rektor Akademji Krakowskiej, prałat Brudzewski rzucił na soborze w Konstancji hasło, że wiary przemocą ani podstępem szerzyć nie wolno.

My Polacy jesteśmy narodem starym. W ciągu tysiącletniej kultury naszej stworzyliśmy imponujący, oryginalny system polityczny, a siła nasza spoczęła w naszych prawach. Prawo nasze polskie jest syntezą zbiorowej duszy narodu, i widzimy na przytoczonych powyżej przykładach, że pierwiastkami składowymi polskiego prawa był republikanizm, demokratyzm, tolerancyjność wobec innych wyznań i narodów i patriotyzm. To wszystko wszczepiła nam historia w krew, to stało się pierwiastkiem naszych dawnych praw. Ten duch naszych polskich praw musi być władzdem, które zwiąże wszystkie ziemie i wszystkie stany, ten duch wolności naszej konstytucji stać się musi magnesem przyciągającym ku polskości. Ujęty

być musi w karby pewnego systemu, nawskroś polskiego, oryginalnego, doskonałego.

Wracamy do dawnego łożyska i siły. Płuca narodów — morze, przywróci nam ten głęboki oddech, od którego we wszystkich żyłach pocnie krążyć życiodajna krew. Mocnymi nogami stanęliśmy oparci o polską ziemię i trzeba stwierdzić, że stanęliśmy wobec problemu powstającej przez zjednoczenie niepodległej Polski.

Ten problem musi być ku zadowoleniu i szczęściu całego narodu rozwiązany. Skoro państwo polskie jest faktem, musi cały naród znaleźć wiarę w swe siły. Naszą wiarą powinna być polska wielkość i wzniosłość, moc charakteru polskiego i moralne pogotowie narodu. Trzeba nam zrozumieć na nowo, że w polityce narodowej nic innego głosu mieć nie może, jak tylko interes historyczny przyszych pokoleń. Tak powiedziałyby polityk. Ale prawnik-administrator natychmiast zapyta: w czym tkwi interes przyszych pokoleń? Oto, jeżeli nie mamy sprzedawać polskości pod różnymi pozorami i wywabić z naszej duszy polskich tradycji, to musimy uznawać „nie zbankrutowane obce wzory, ale samodzielna twórcza myśl państwowa Polska winna nam przyświecać“.

„Každy obywatel polski bez różnicy narodowości i wyznania winien nauczyć się poszanowania polskiego prawa“.

Do jedności społecznej, duchowej i politycznej dojść możemy tylko przez poszanowanie ducha polskiego prawa. Tak jest! Ten duch polskiego prawa budował zawsze nowe światła sumienie, walczył zawsze z parszywymi obcymi wzorami, nie dał się wtłoczyć w te obce wzory i w czasie nawet niewoli, nie poddał się. A obecnie ten duch prawa naszego polskiego mówi: jesteście nareszcie ludźmi wolnymi. Na ostrzu bagnatów nosiliście dla innych wolność po cudzej ziemi... Teraz z jednego pnia jesteście — ja, wasze prawo i wy! Ciekła z was krew i rany się wam nie pogoili, bo wróg chciał ojczyzną moc i szczęście nasze wdeptać w ziemię.

Oto teraz życie w pokoju i na ojczyźnej ziemi. Teraz nastawcie bagnety waszej woli przeciwko spróchniałym obcym prawom i przeciw przemocy człowieka nad człowiekiem, by polską Władzę nauczył się szanować i przeciwnik. Przyłóżcie ręce do skupionej, wyteżonej, wewnętrznej pracy ducha, żeby jutrzni nowej, która wzbila się nad rozległymi obszarami polskiej ziemi, nie zniewieczyla noc dawnej niewoli.

Dr. Fr. Foryś

—————
* * *

P. Wojewoda Poleski, po rozpatrzeniu w dniu 1 czerwca r. b. podania Aleksandra Suzina i Maksyma Martyniuka właścicieli majątku Nietyszczyń, pow. Kobryńskiego o wydzielenie tego majątku z gminy Iłoskiej a przydzielenie do gminy Podoleckiej tegoż powiatu, ze względu na znacznie bliższą i dogodniejszą komunikację z gminą Podolecką, biorąc pod uwagę przychylnie stanowisko zainteresowanych gmin — postanowił: wydzielić majątek Nietyszczyń z gminy Iłoskiej i przydzielić do gminy Podoleckiej tegoż powiatu Kobryńskiego, zgodnie z art. 3 rozp. Kom. Gen. Z. W. z dnia 26 września 1919 r. o samorządzie gminnym (Dz. Urzęd. b. Z. C. Z. W. Nr. 21 poz. 215).

OGŁOSZENIA.

Ogłoszenia o zagubionych dokumentach:

Zaginął paszport wydany na imię **Kagan Chaji** zam. w Brześciu n|B. Kościuszki Nr. 7.

Skradziono dowody osobiste na imię **Wacława Kobylańskiego** zam. w Brześciu n|B., Kijowska Słobódka Nr. 3.

Zaginął paszport rosyjski wydany w Kamieńcu Podolskim na imię **Karoliny Barczuk** zam. w Brześciu n|B. Szpital Belgijski.

Zaginęła legitymacja Nr. 380|12 wydana przez Komendę Pol. Państw. w Brześciu n|B. na imię **Birman Lejzora**, zamiesz. w Brześciu n|B.

Zaginęło dziesięć różnych dowodów i zaświadczeń wydanych na imię **Błockiego Piotra**, zamiesz. w Brześciu n|B., Mikołajowska 10.

Skradziono paszport rosyjski wydany w Rostowie nad Donem na imię **Romanczenko Eugenji**, zamiesz. w Brześciu n|B.

Zaginął dowód osobisty na imię **Bauma Jana**, zamiesz. w kolon. Nejdycz pow. Brzeskiego.

Zaginęła książka meldunkowa na imię **Bunina Altera**, zam. w Brześciu ul. Listowskiego Nr. 38.

Skradziono dowód osobisty na imię **Ostapowa Filimona**, zam. w Brześciu, Piotrowska Nr. 4

Zaginął dowód osobisty, wydany przez Naczelnika IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Kotlarskiego Szmula**, zam. w Domaczewie.

Zaginęła legitymacja wydana przez Starostwo Brzeskie na imię **Jarocewicza Mikołaja**, zam. we wsi Monczacki.

Zaginęła legitymacja wydana przez P. P. w Brześciu, na imię **Grajwer Klary**, zam. w Brześciu, Krzywa Nr. 22.

Zaginął patent III kategorii wydany przez inspektorat Skarbowy w Brześciu, na imię **Mokrona Natana**, zam. w Brześciu.

Zaginął dowód osobisty, wydany przez Urząd gminy Motykalskiej, na imię **Boradik Katarzyny**, zam. we wsi Zapolje, gm. Motykalskiej.

Zaginęło zaświadczenie wydane przez urząd gminy Kosickiej na imię **Dwiniec Grzegorza**, zam. we wsi Janowo gm. Kosickiej.

Zaginęła książka meldunkowa wydana na imię **Sznirmacher Pesi**, zam. w Brześciu, Listowskiego 86.

Zaginął dowód osobisty wydany na imię **Chwetkowskiego Mojsze**, zam. w Brześciu, Kobryńska 67.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Naczelnika IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Apel Chany**, zam. w Brześciu, Zygmuntońska 75.

Zaginęła karta pobytu Nr. 1055 wydana przez Starostwo Brzeskie na imię **Tichomirowa Mikołaja**, zam. na st. Pożeżyn, pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja wydana przez Naczelnika III rejonu pow. Brzeskiego na imię **Blumenkranc Froima**, zam. w Małorycie.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Starostwo Brzeskie na imię **Litwiniuk Anny**, zam. we wsi Smuga, gm. Motykalskiej.

Skradziono legitymację, wydaną przez Nacz. IV rejonu pow. Brzeskiego oraz inne dokumenty wydane na imię **Ludwiga Michała**, zamiesz. w kolonji Nejdorf Nr. 2, gm. Domaczewskiej.

Zaginęła legitymacja wydana przez Kom. P. P. w Brześciu na imię **Cybuli Grzegorza**, zamiesz. w Brześciu.

Zaginęło zaświadczenie № 200 wydane przez Urząd gm. Turniańskiej na imię **Juljana Sawoniewskiego**, zam. w Iwachnieczech gm. Turna.

Zaginęło zaświadczenie № 1878, wydane przez Urząd gm. Miedniańskiej, pow. Brzeskiego na imię **Stanczuka Jana**, zam. we wsi Miedna.

Zaginęła reklamacja wojskowa Nr. 1501 wydana przez P. K. U. i kolejowy dowód osobisty oraz paszport rosyjski, wydany przez Urząd gm. Kamieniec Żyrowicki na imię **Dmitra Ochremuk**, zam. we wsi Puchaczewie, gm. Kamieniec-Żyrowicki.

Zaginęła legitymacja № 2508 wydana przez K. P. P. w Prużanie na imię **Izaaka Jakubowicza** zam. w Prużanie.

Zaginęła legitymacja № 421 wydana przez P. P. w Prużanie na imię **Libera Lewity**, zam. w Prużanie.

Skradziono legitymacje wydane przez N-ka IV Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Lozera Szustermana i Lejby Tylin** zamieszkałych w Dawidgródku pow. Łuniecieckiego.

Skradziono legitymację wydaną przez Starostwo Łuninieckie na imię **Franciszka Wołoczyńskiego** zam. we wsi W. Rożan, gm. Czuczewicze.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Naczelnika V Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Abrama Blezowskiego** zam. w Stolinie.

Zaginął paszport zagraniczny № 250 wzoru № I serji 023221 wystawiony przez Starostwo Łuninieckie na imię **Kirsta Konstantego**.

Zaginęła legitymacja Nr. 234, wydana przez Naczelnika II Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Mendela Fisza**.

Zaginęło zaświadczenie wydane przez Urząd gm. Czuczewickiej pow. Łuninieckiego na imię **Jana Szkuka** zam. we wsi Czuczewicze.

Zaginął paszport zagraniczny, wydany przez Starostwo Łuninieckie na imię **Elki Murawczyk** zam. w Dawidgródku.

Zaginęła legitymacja Nr. 910 wydana przez Stwo Łuninieckie na imię **Józefa Różańskiego**.

Zaginęła legitymacja Nr. 469 wydana przez Stwo Łuninieckie na imię **Bolesława Kundzienko** zam. w Baranowiczach.

Zaginęła legitymacja Nr. 234 wydana przez Naczelnika II Rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Mendela Fisza**, zam. w Hancewiczach.

Zaginęła legitymacja Nr. 6 wydana przez K-ndę Pol. w Łunińcu na imię **Aleksandra Kuchto**.

Skradziono legitymację wystawioną przez Naczelnika I rejonu pow. Kobryńskiego na imię **Kiryła Skoczykowskiego**.

Zaginęła legitymacja Nr. 354 wydana przez Naczelnika I rejonu pow. Kobryńskiego na imię **Kondratiuka Dawida**.

Skradziono legitymację Nr. 698, wystawioną przez Komendę Pol. w Kobryniu na imię **Mowszy-Szlomy Szmaliuka**.

Zaginęła legitymacja Nr. 577 wydana przez Naczelnika III Rejonu pow. Kobryńskiego na imię **Jeruchima Gwircmana**.

Zaginęła legitymacja Nr. 535 wyst. przez Starostwo Kobryńskie na imię **Abrama-Chaima Gołubczyka**.

Zaginęła legitymacja Nr. 170 wyst. przez Naczelnika I rejonu pow. Kobryńskiego na imię **Gołdy Tymjanker**.

Zaginęły legitymacje mieszk. pow. Sarneńskiego na imię: **Dubowa Kożuchowa, Szejna Joria, Płotnika Zider-Bruch, Zarzyckiego Włodzimierza, Bokorenicz Natalji, Kiermezejna Michała, i Brot Szłome**.

Zaginęła pieczęć urzędowa Wójta Gminy Mokranoy pow. Kobryńskiego.

POSTANOWIENIE OBOWIĄZUJĄCE.

Uznając, iż odbudowa gmachu hal targowych w Brześciu przy ulicy Jagiellońskiej ze względów na: konieczność polepszenia stosunków zdrowotnych miasta, przez skoncentrowanie handlu artykułami spożywczymi w lokalach odpowiadających wymaganiom sanitarnym, b) niebezpieczeństwo pożaru, istniejących obecnie przy wspomnianym gmachu budek—straganów i c) konieczność przyśpieszenia planowej odbudowy miasta, na zasadzie punktów 7 i 10 art. 10, punktu 15 art. 19 i art. 20 Ustawy Miejskiej, Rada Miejska postanowiła co następuje:

ART. 1.

Zobowiązuje się wszystkich bez wyjątku właścicieli sklepów w zniszczonym gmachu hal targowych w Brześciu przy ulicy Jagiellońskiej przeprowadzić w sezonie budowlanym całkowitą odbudowę tego gmachu według zatwierdzonego projektu technicznego.

Ponieważ 120 obecnych w Brześciu współwłaścicieli rzeczonoego gmachu chcą odbudować wspólnie hale targowe, przeto wszyscy pozostali współwłaściciele winni są podporządkować się warunkom, przyjętym przez większość, które to warunki będą dla wszystkich jednakowe.

ART. 2.

Jeżeli po upływie 14-tu dni od chwili jednorazowego ogłoszenia niniejszego postanowienia w „Głosie Poleskim i „Kurjerze Poran-

nym“ którykolwiek z współwłaścicieli gmachu hal targowych, lub osoby prawa ich reprezentujące, bez względu na miejsce ich pobytu, dobrowolnie nie podporządkują się większości, upoważnia się Magistrat lub osoby przez niego upoważnione do budowania swoim kosztem zniszczonych ubikacji handlowych, poczem koszta odbudowy będą pokrywane drogą wydzierżawienia odbudowanych sklepów, które będą znajdować się w posiadaniu Magistratu, aż do chwili wpłacenia przez ich właścicieli należności za remont, lub pokrycia takowej przez sumy dzierżawne.

ART. 3.

Postanowienie niniejsze po zatwierdzeniu przez władze nadzorcze wchodzi w życie po upływie 14-tu dni od chwili ogłoszenia go trybem wskazanym w artykule poprzednim i posiadać będzie moc obowiązującą do czasu ostatecznego uregulowania przez osoby zainteresowane rozrachunków za skutecznienie odbudowy gmachu.

Niemcewicz

Prezydent miasta Brześcia.

Brześć, dnia 16 marca 1922 roku.

Zatwierdzone przez P. Starostę Brzeskiego 1 czerwca 1922 r. za Nr. I/1397/4.

Faint, illegible text at the top left of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text at the top right of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

STATISTISKE OVERSIGTER

Left column of text within the main rectangular frame, containing faint, illegible content.

Right column of text within the main rectangular frame, containing faint, illegible content.

Large area of faint, illegible text at the bottom of the page, possibly bleed-through from the reverse side.